

Tập thơ Nguyễn Bình

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Ái Khanh Hành

... Không phải gặp em từ buổi ấy
Hình như gặp em từ ngàn xưa
Lòng em thương anh không có bến
Tình anh yêu em không có bờ

Viết viết có đến nghìn trang giấy
Làm ra có đến nghìn bài thơ
Tương tư một đêm năm canh chẵn
Nhớ nhung một ngày mười hai giờ.

Chao ơi!

Em ngon như rau cải
Em ngọt như rau ngót.
Em giòn như củi dứa.

Em hiền như nước mưa
Em nhỏ nước bọt xuống mặt biển
Mặt biển thơm lên hai mươi bốn giờ
Em là con Tướng trong tam cúc
Anh là quân Xe trong bàn cờ
Ví chăng có một nước Tình ái
Em là Hoàng Hậu, anh làm Vua

Anh Lái Đò

Năm xưa chở chiếc thuyền này
Cho cô sang bãi tước đay chiều chiều
Để tôi mơ mãi mơ nhiều:
Tước đay se võng nhuộm điều ta đi
Tung bùng vua mở khóa thi
Tôi đỗ quan Trạng vinh quy về làng
Võng anh đi trước võng nàng
Cả hai chiếc võng cùng sang một đò
Đồn rành đám cưới cô to
Nhà trai thuê chín chiếc đò đón dâu
Nhà gái ăn chín nghìn cau
Tiền cheo, tiền cưới chùng đâu chín nghìn
Lang thang tôi dạm bán thuyền
Có người trả chín quan tiền, lại thôi!

Anh Về Quê Cũ

Anh về quê cũ: thôn Vân
Sau khi đã biết phong trần ra sao?
Từ nay lại tắm ao đào,
Rượu đầu mà cất, thuốc lào nào phơi.
Giang hồ sót lại tình tôi,
Quê người đấng khói, quê người cay men.
Nam kỳ rồi lại Cao miên,
Tắm trong một cái biển tiền người ta...
Biển tiền, ôi biển bao la,
Minh không bần được vẫn là tay không...
Thôn Vân có biếc có hồng,
Hồng trong nắng sớm, biếc trong vườn chiều.
Đê cao có đất thả diều,
Trời cao lấm lấm có nhiều chim bay.
Quả lành nặng trĩu từng cây,
Sen đây ao cá, cá đây ao sen.
Hiu hiu gió quạt trăng đèn,
Vói dăm trẻ nhỏ thả thuyền ra chơi.
Ăn gỏi cá, đánh cờ người,
Thần tiên riêng một góc trời thôn Vân.
Oi thôn Vân, hỡi thôn Vân!
Phương nao kết dải mây Tần cho ta.
Từ nay khi nhớ quê nhà,
Thấy mây Tần biết đó là thôn Vân.
Oi thôn Vân, hỡi thôn Vân!
Anh em ly tán, lâu dần thành ra
Không còn ai ở lại nhà.
Hỏi còn ai nữa? Để hoa đầy vườn.
Trăng đầy ngõ, gió đầy thôn,
Anh về quê cũ có buồn không anh?

1942

Áo Anh

1.

Tầm em ăn rồi hôm nay,
Hái dâu em bận suốt ngày hôm qua.
Mong sao tầm tốt tơ già,
May đôi áo nái làm quà cho anh.

2.

Hẹn cho em một hẹn anh chờ,
Em may áo nái bao giờ mới xong?
Lạy trời tắt gió ngang sông,
Qua đò biểu áo yên lòng em tôi.

3.

Đưa anh đến bến đò ngang,
Con sào đẩy sóng thuyền nan vào bờ.
Anh đi sương gió vật vờ,
Em về chọn kén chuốt tơ chăm tầm.

Đến mùa gió bắc sang năm,
Bao nhiêu lụa bấy nhiêu làm áo anh.
Mong sao sự nghiệp chóng thành,
Áo anh đã có em anh may giùm.

1939

Bài Hành Phương Nam

Hai ta lưu lạc phương Nam này
Đã mấy mùa qua én nhận bay
Xuân đến khắp trời hoa rộ nở
Riêng ta với người buồn vậy thay!

Lòng đắng xá chi muôn hớp rượu
Mà không uống cạn mà không say!
Lời thề buổi ấy cầu Tư Mã
Mà áo khinh cừu chưa ai may!

Người giam chi khí vòng cơm áo
Ta trời thân vào lụy nước mây
Ai biết thương nhau từ buổi trước
Bây giờ gặp nhau trong phút giây

Nợ thế, trả chưa tròn một món
Sòng đời, thua đến trắng hai tay
Quê nhà xa lắc xa lơ đó
Ngoảnh lại tha hồ mây trắng bay

Tâm giao mấy kẻ thì phương Bắc
Ly tán vì cơn gió bụi này Người ơi!
Buồn lắm mà không khóc
Mà vẫn cười qua chén rượu đầy

Vẫn dám ăn tiêu cho đến hết
Ngày mai ra sao rồi sẽ hay
Ngày mai, có nghĩa gì đâu nhỉ?
Cốt nhất cười vui trọn tối nay

Rầy ruồng châu ngọc, thù son phấn
Mắt đỏ lên rồi, cứ chết ngay.
Hỡi ơi ! Nhiếp Chính mà bặm mặt
Giữa chợ ai người khóc nhận thầy?

Bảy Chữ

Mây trắng đang xây mộng viễn hành,
Chiều nay tôi lại ngắm trời xanh,
Trời xanh là một tờ thư rộng,
Tôi thảo lên trời mấy nét nhanh.

Viết trọn năm dài trên vách đá,
Bốn bề lá đổ ngọc hơi thu,
vừa may cánh nhận về phương ấy,
Tôi gửi cho nàng bức ngọc thư.

Xe ngựa chiều nay ngật thị thành,
Chiều nay nàng bắt được trời xanh,
Đọc xong bảy chữ thì thương lắm,
"Vạn lý tương tư, vũ trụ tình."

Bắc Giang 1940

Bến Mơ

Bến mơ thuyền đậu, dưới thuyền mơ
Tôi đã mơ màng chuyện tóc tơ
Bỏ dở khăn thêu, nàng lẳng lạng
Đến xem chàng nổi mấy vần thơ

Bỗng nàng sung sướng vỗ tay reo
-Thi sĩ, chồng em, anh đáng yêu!
Những vận thơ anh huyền ảo quá!
Và thiêng liêng quá! Và cao siêu!

Chàng ngược nhìn nàng trong luyến ái:
-Mình ơi! mình nổi hộ thơ, mình!
-Em chả nổi thơ đâu đấy nhé!
Suốt đời em chỉ muốn hôn anh

Một chiếc, một chiếc lại một chiếc
Má chàng in có vạ đôi môi
Chàng cười như ngắt đi từng lúc:
-Anh lạy cô mình, anh xin thôi!

Bóng Bướm

Cành dâu cao, lá dâu cao
Lên đèn bóng bướm trôi vào mắt em.
Anh đi đèn sách mười năm
Biết rằng bóng bướm có lên kinh thành?

Cành dâu xanh, lá dâu xanh
Một mình em hát, một mình em thương.
Mới rồi mẫn khóa thi hương
Ngựa điều vống tía qua đường những ai?

Bóng Người Trên Sân Ga

Những cuộc chia lìa khởi từ đây
Cây đàn sum họp đứt tuôn dây
Những lời bèo bọt, thân đơn chiếc
Lần lượt theo nhau suốt tháng ngày

Có lần tôi thấy hai cô bé
Sát má vào nhau khóc sục sùi
Hai bóng chung lưng thành một bóng
- Đường về nhà chị chắc xa xôi

Có lần tôi thấy một người yêu
Tiễn một người yêu một buổi chiều
Ở một ga nào xa vắng lắm
Họ cầm tay họ bóng xiêu xiêu

Hai chàng tôi thấy tiễn đưa nhau
Kẻ ở sân ga kẻ cuối tàu
Họ giục nhau về ba bốn bận
Bóng nhòa trong bóng tối từ lâu

Có lần tôi thấy vợ chồng ai
Thẹn thẹn chia tay bóng chạy dài
Chị mở khăn trầu anh thất lại
- Mình về nuôi lấy mẹ, mình ơi!

Có lần tôi thấy một bà già
Đưa tiễn con đi một chốn xa
Tàu chạy lâu rồi bà vẫn đứng
Lung còng đổ bóng xuống sân ga

Có lần tôi thấy một người đi
Chẳng biết về đâu nghĩ ngợi gì
Chân bước hững hờ theo bóng lẻ
Một mình làm cả cuộc phân ly

Những chiếc khăn màu thổn thức bay
Những bàn tay vẫy những bàn tay
Những đôi mắt ướt nhìn đôi mắt
Buồn ở đâu hơn ở chốn này

Tôi đã từng chờ những chuyến xe
Đã từng đưa đón kẻ đi về

Sao nhà ga ấy sân ga ấy
Chỉ để cho lòng dẫu biệt ly

Bước Thêm Bước Nữa

Xê lại gần đây, xích lại gần đây!

Lại đây cho mẹ nhủ câu này:

Mẹ không muốn thế nhưng mà nghĩ

Bấy lâu mẹ đã nhiều đắng cay.

Kể con cũng đã lớn khôn rồi,

Chín tuổi cha con hẳn ngậm cười.

Mẹ muốn bước thêm một bước nữa,

Còn đàn em nhỏ cậy con nuôi.

Con ơi! mẹ khóc suốt đêm kia,

Khóc suốt đêm qua nữa, chỉ vì...

Con mẹ có còn thương mẹ dại

Thì con gái mẹ nhận lời đi!

Mẹ cũng không mong sướng lấy mình,

Nhưng mà số phận bất điều linh.

Vả chẳng thiên hạ nào riêng mẹ,

Gái góa qua đò uống tiết trinh.

Mai một... con ơi! Mẹ lấy chồng,

Chúng con coi mẹ có như không.

Khuya rồi đấy nhỉ! Con đi nghỉ,

Gió bắc đêm nay lạnh ngập phòng

Cái Quạt

Cái quạt mười tám cái nan
Anh phất vào đấy muôn vàn nhớ nhung
Gió sông, gió núi, gió rừng
Anh niệm thần chú thì ngừng lại đây
Gió Nam Bắc, gió Đông Tây
Hãy hầu công chúa thâu ngày, thâu đêm
Em ơi công chúa là em
Anh là quan trạng đi xem hoa về
Trên gò có vẫy tê tê
Đôi bên ước thề duyên hãy tròn duyên
Quạt này trạng để làm tin
Đêm ngày khép mở tình duyên với nàng....

Cánh Buồm Nâu

Hôm nay dưới bến xuôi đò
Thương nhau qua cửa tò vò nhìn nhau
Anh đi đấy, anh về đâu?
Cánh buồm nâu, cánh buồm nâu, cánh buồm...

Câu Nguyện

Nàng hãy vui đi, dẫu một ngày
Dẫu phần ba phút, góc tư giây
Dẫu trong thoáng mắt nhìn như chớp
Cũng đủ cho nàng quên đắng cay

Nàng đừng nên tưởng tôi không biết
Những nỗi yêu thương, những oán sầu,
Tràn ngập những đêm đầy nước mắt
Những ngày đầy hận của nàng đâu?

Không, không, tôi biết, nhưng nàng hỏi!
Tôi biết làm sao giữa lúc này?
Giữa lúc nắng không tươi đẹp nữa
Hoa không buồn thắm bướm không bay

Giữa lúc tâm hồn trong sáng ấy
Đường mờ như thủy mảnh gương phai
Ngây thơ hấp hối trong nhan sắc
Đợi hắt hơi thừa một sớm mai

Khuyên một lời ư? nhưng biết đâu
Lời khuyên không chạm đến tim đau
Tim đau sẽ vọt ngàn tia máu
Đọng lại muôn ngày vết hận sâu ...

Song tôi phải nói khi oan khổ
Đã hiện hình lên ám ảnh nàng
Ai nữ quay đi không cứu vớt
Lấy người tri kỷ đấm đò ngang

Nàng sống sao cho khỏi yếu hèn
Khóc là ủy mị, chết là điên
Gây cho hoàn cảnh thêm tươi đẹp
Lọc mãi cho hồn trong sáng lên

Nàng nên gìn giữ lấy dung nhan
Chớ tắt khi chưa đến độ tàn
Chớ hết khi còn và phải mãi
Ngược dòng tàn phá của thời gian.

Và nên thương lấy đứa con thơ
Săn sóc ai người những sớm trưa

Mùa nắng ai người may áo mỏng
Ai người ấp ủ những đêm mưa?

Những câu nhạt nhẽo tầm thường ấy
Tôi viết ra đây để tặng nàng
Mong sẽ vì tôi nàng bớt khổ
Giơ tay cười đón ánh Xuân sang

Cây Bàng Cuối Thu

Thu đi trên những cành bàng
Chỉ còn hai chiếc lá vàng mà thôi.
Hôm qua đã rụng một rồi
Lá theo gió cuốn ra ngoài sơn thôn
Hôm nay lá thấy tôi buồn
Lìa cành theo gió lá lượn qua song.
Hai tay ôm lá vào lòng
Than ôi chiếc lá cuối cùng là đây!
Quạnh hiu như tấm thân này
Lại âm thầm sống những ngày gió mưa...

Chân Quê

Hôm qua em đi tỉnh về
Đợi em ở mãi con đê đầu làng
Khăn nhung quần lĩnh rộn ràng
Áo cài khuy bấm, em làm khổ tôi!
Nào đâu cái yếm lụa sồi?
Cái dây lưng đũi nhuộm hồi sang xuân?
Nào đâu cái áo tứ thân?
Cái khăn mỏ quạ, cái quần nái đen?
Nói ra sợ mất lòng em
Van em, em hãy giữ nguyên quê mùa
Như hôm em đi lễ chùa
Cứ ăn mặc thế cho vừa lòng anh
Hoa chanh nở giữa vườn chanh
Thầy u mình với chúng mình chân quê
Hôm qua em đi tỉnh về
Hương đồng gió nội bay đi ít nhiều.
1936

Chờ Mong

Chờ mong như suốt đêm qua,
Chàng ơi! một tháng là ba mươi ngày...
Lần lần lá rụng rồi đây,
Tơ đàn rã rợi cho tay lỗi đàn.
Tiếng đâu rào rạt rộn ràng?
- Ngựa ai ai cưỡi trên ngàn lá khô.
Tiếng đâu xao động lô xô?
- Xe ai ai đẩy ngang bờ giâu xanh.
Buồng hương bóng bóng mình mình,
Gió hiu hiu hắt qua màn幔 hoa.
Người về chỉ những người ta,
Gió mơ hồ nhắc người ta quên về.
Nay rồi mai lại ngày kia,
Nhớ mong chờ đợi đến khi...? hỡi chàng!

Chờ Nhau

Láng giềng đã đổ đèn đầu
Chờ em ăn dập miếng giàu em sang
Đôi ta cùng ở một làng
Cùng chung một ngõ vôi vàng chi anh
Em nghe họ nói mong manh
Hình như họ biết chúng mình với nhau.
Ai làm cả gió đất cau,
Mấy hôm sương muối cho giàu đổ non.

Chùa Hương Xa Lắm

Chùa Hương xa lắm, em ơi!
Đò giang cách trở... chịu thôi cô mình!
Câu này anh nói thực tình.
Anh đi thì phải cho anh mượn tiền.

Chùa Hương ví độ đường liền,
Anh xin điểm chỉ một nghìn ngón tay.
Để dành tấm áo mẹ may,
Để dành, em ạ! Đến ngày đôi ta.

Chức Nữ Ngưu Lang

Sông Ngân nước chảy hững hờ
Ngưu Lang ngồi khóc bên bờ sông Ngân
Một n◻m gặp được mấy lần!
Anh khổ vô ngần Chức Nữ em ơi!

Đôi ta chẳng hợp lòng trời
Một dòng nước bạc ng◻n đôi chung tình
Chẳng cho liền cánh liền cành
Đày em trên ấy, đọa anh dưới này.

Lạc loài đôi lứa thơ ngây
Một n◻m sống để một ngày gặp nhau.
Đôi ta có tội gì đâu
Cớ sao chim chẳng bắc cầu cho qua?

Có ch◻ng tội với Trời già
Chẳng qua là tội đôi ta chung tình.
Dây oan mình buộc lấy mình
Con sông bất bình chảy mãi về xuôi...

Bao giờ Chức Nữ em ơi!
Cho giờ nghỉ lại, cho giờ quay đi!
Xuân xanh để lỗi một thì
Anh là bướm dại yêu gì được hoa!

Mệnh mang một dải Ngân hà
Tình sao không phụ mà ra phụ tình!
Con tầm là lụy ba sinh
Mà em là lụy của anh muôn đời

Em là con gái nhà trời
Còn anh con cái nhà người thường dân
Yêu em có vạn có ngàn
Nhưng cha chẳng chứng cho bàn tay không!

Anh chưa tên chiếm bảng rồng
Lấy đâu xe bóng ngựa hồng vinh qui?
Cưới em bằng tấm tình si
Đò không chở thí, lấy gì sang sông?

Tên em anh khắc bên lòng
Bụi hồng vương lấy má hồng thương anh!

Vì cha chẳng đoái duyên mình
Anh đành sống để chung tình với em!

Đêm qua mới thực là đêm
Chân cứng đá mềm, Chúc Nữ em ơi!
Bờ sông bên ấy gieo thoi
Sao em chẳng dệt một lời thơ anh?

Tơ trời mấy sợi mong manh
Biết anh có dệt nên hình gì không?
Một bờ sông, hai bờ sông
Một lòng! Anh dám hai lòng ở đâu!
Bao giờ cho hợp duyên nhau
Anh bắc nghìn cầu, Chúc Nữ em ơi!

Chuông Ngộ

Lạy Chúa con xin Chúa một giờ
Mười hai giờ ngộ của tình xưa
Chúng con hai đứa Uyên và Bình
Thường hẹn hò nhau mỗi buổi trưa
Khi bóng cây xanh trước ngõ tròn
Là giờ hẳn sẽ nhớ thương con
Con nhìn ảnh Chúa rồi con khóc
Trăm thảm nghìn thương mắt mỗi mòn
Chuông ngộ, từng hồi chuông ngộ đổ
Từng hồi chuông ngộ đổ chơi vơi
Con nghe chuông đổ rồi con khóc
Cứu rồi linh hồn con Chúa ơi!
Cái hôm hẳn bước lên xe cưới
Khóc lả người đi Chúa biết không?
Chúng con ngoại đạo hay ngoan đạo
Vẫn biết và tin có "Chúa lòng"!....
Lan Chi Viên Saigon 1943

Chuyện Cổ Tích

Em ạ! Ngày xưa vua nước Bướm
Kén nhân tài, mở Đệ nhất khoa.
Vua không lấy trạng, vua thề thế
Con bướm vàng tuyền đậu Thám hoa.

Vua liền gọi gả con gái yêu
Nàng đẹp như em, chẳng nói điều!
Vua nuông hai vợ chồng quan Thám
Cho nhỡn xem hoa sớm lại chiều.

Một hôm hai vợ chồng quan Thám
Mê mãi xem hoa lạc chốn về
Vợ khóc: “Mình ơi em hãi lắm!”
Trời chiều lạc lối tới vườn lê.

Vườn đầy hoa trắng như em ấy
Bỗng một bà Tiên hiển hiện ra
Sao mà đẹp thế? Tiên mà lại!
Nữ Chúa Vườn Lê đi xem hoa.

Bà thấy vợ chồng con Bướm dại
Sụt sùi ngồi khóc dưới hoa lê
Đến bên âu yếm bà thương hại:
“Ý hẩn hai con lạc chốn về!

Đây về nước Bướm đường thì xa
Về tạm nhà ta ở với ta
Có đủ chăn êm, cùng gối ấm
Có nhiều bánh ngọt ướp hương hoa”.

Đêm ấy chăn êm cùng gối êm
Vợ chồng ăn bánh với bà Tiên
Ăn xong thoát chốc liền thay lột
Chồng hoá thành anh, vợ hoá em.

Chuyến Tàu Đêm

Gió lạnh nghe chùng đêm thấy sâu,
Mà chần với gối mộng về đâu?
Qua sang một chuyến tàu đêm chạy,
Một chuyến tàu đêm chạy rất mau.

Những ánh đèn pha tựa nắng tà,
Toa này toa khác nối liền toa...
Chập chờn như một con dơi lớn,
Như một oan hồn hiển hiện ra.

Tàu chạy hình như để chở buồn,
Chở người đi kẻ nhớ về thương;
Nâng bao nhiêu gót chân xinh đẹp,
Tàu chạy đêm nay có lạc đường ?

Tiếng máy vang như tiếng sấm rền,
Chuyến tàu này biết có ai quen?
Biết đâu chả có vài tên bạn
Ở một nơi nào vội vã lên?

Lũng thủng tàu đi mất nửa rồi,
Sao không dừng lại ở ga tôi,
Lấy mười lăm phút cho tôi gửi,
Chút ít xuân xanh trả lại trời?

Mà mãi đêm nay mới nhớ ra:
Đời mình chẳng khác chuyến tàu qua.
Những từ ga lớn, từ ga nhỏ,
Đời chẳng làm cho lấy một ga.

Tàu biết bây giờ chạy tới đâu?
Đêm sâu hoàn trả lại đêm sâu.
Bỏ đây một chiếc tàu kiếng đỏ;
Chở một toa tim nặng oán sầu .

Chú Rể Là Anh

[Gửi Phạm Quang Hòa - Hưng Yên]

Xưa anh là kẻ nghiện sông hồ
Đây, đó, lan dài gót lãng du
Về chẳng có kỳ, đi chẳng hẹn
Nnhư mây mùa thu, lá mùa thu.

Anh đến Hà Nội đêm hôm trước
Anh xa Hà Nội sáng hôm sau
Bạn bè nhớ tới anh, thường nhắc:
- "Không biết bây giờ hấn ở đâu"

Hấn đã lên rừng nghe vượn hót?
Hay vừa xuống biển ngắm giăng lên?
Ngựa quên gốc liễu, đà quên bến
Hấn nhớ thương chẳng tới mẹ hiền?

Bỗng sáng hôm nay có thiệp hồng
Có người cưới vợ giữa mùa đông
Cô dâu chẳng biết là ai đó?
Chú rể là anh - Có lạ không!

A ha! Thôi nhé, tụi hôm nay
Lá hết lia rừng, mây hết bay
Sông bến lương duyên đà cấm chặt
Ngựa hồ thôi hết gió heo may.

Mắt xanh không ngắm trời xanh nữa
Chí lớn thu vào hộp phấn son
Than củi trần gian mà luyện được
Một đời vợ đẹp với con khôn

Sông hồ giờ bật dấu chân anh
Quân tử về coi việc nấu canh
Viết cuốn trường thiên ân ái đó
Anh quên chép chuyện "Bỏ gia đình"

Tôi chỉ xa anh một chuyến tàu
Nhưng là cách trở vạ sông sâu
Uống ba ly rượu, quay về Bắc
Gọi để mừng anh, để nhớ nhau

Song nhớ bao nhiêu lại ngậm ngùi

Sông hồ còn sót lại mình tôi
- Hai tay người đẹp trông mềm quá
Tôi có ngờ đâu khóa được người ...
(Sài Gòn 18-11-43)

Cô Hái Mơ

Thơ thần rừng chiều một khách thơ,
Say nhìn xa rặng núi xanh lơ,
Khí trời lặng lẽ và trong trẻo,
Thấp thoáng rừng mơ cô hái mơ.

Hỡi cô con gái hái mơ già!
Cô chữa về ư? Đường thì xa
Mà ánh trời hôm dần một tắt
Hay cô ở lại về cùng ta?

Nhà ta ở dưới gốc cây dương
Cách động Hương Sơn nửa dặm đường
Có suối nước trong tuôn róc rách.
Có hoa bên suối ngát đưa hương.

Cô hái mơ ơi!
Chẳng trả lời nhau lấy một lời.
Cứ lặng rồi đi, rồi khuất bóng.
Rừng mơ hiu hắt lá mơ rơi.

Cô Hàng Xóm

Nhà nàng ở cạnh nhà tôi,
Cách nhau cái dậu mùng toi xanh rờn
Hai người sống giữa cô đơn,
Nàng như cũng có nỗi buồn giống tôi.
Giá đừng có dậu mùng toi,
Thế nào tôi cũng sang chơi thăm nàng.

Tôi chiêm bao rất nhẹ nhàng...
Có con bướm trắng thường sang bên này.
Bướm ơi ! Bướm hãy vào đây!
Cho tôi hỏi nhỏ câu này chút thôi...
Tại sao không thấy nàng cười,
Khi hong tơ ướt ra ngoài mái hiên.
Mắt nàng đắm đắm trông lên...

Con bướm bướm trắng về bên ấy rồi!
Bỗng dung tôi thấy bồi hồi,
Tôi buồn tự hỏi: "Hay tôi yêu nàng?"
- Không, từ ân ái lỡ làng,
Tình tôi thân lạnh tro tàn làm sao?
Tơ hong nàng chả cất vào,
Con bướm bướm trắng hôm nào cũng sang.

Mấy hôm nay chẳng thấy nàng,
Giá tôi cũng có tơ vàng mà hong.
Cái gì như thể nhớ mong?
Nhớ nàng? Không! Quyết là không nhớ nàng!
Vâng, từ ân ái lỡ làng,
Lòng tôi riêng nhớ bạn vàng ngày xưa.

Tầm tầm trời cứ đổ mưa,
Hết hôm nay nữa là vừa bốn hôm.
Cô đơn buồn lại thêm buồn,
Tạnh mưa bướm bướm biết còn sang chơi?

Hôm nay mưa đã tạnh rồi!
Tơ không hong nữa, bướm lười không sang.
Bên hiên vẫn vắng bóng nàng,
Rung rung... tôi gục xuống bàn rung rung...
Nhớ con bướm trắng lạ lùng!

Nhớ tơ vàng nữa, nhưng không nhớ nàng.

Hỡi ơi! Bướm trắng tơ vàng!

Mau về mà chịu tang nàng đi thôi!

Đêm qua nàng đã chết rồi,

Nghẹn ngào tôi khóc... Quả tôi yêu nàng.

Hồn trinh còn ở trần gian?

Nhập vào bướm trắng mà sang bên này

Cô Lái Đò

Xuân đã đem mong nhớ trở về
Lòng cô gái ở bến sông kia
Cô hỏi tưởng lại ba xuân trước
Trên bến cùng ai đã nặng thề
Nhưng rồi người khách tình quân ấy
Đi biệt không về với núi sông
Đã mấy lần sông trôi, trôi mãi
Mấy lần cô lái mỗi mòn trông

Xuân này đến nữa đã ba xuân,
Đóm lửa tình duyên tắt nguội dần
Chẳng lẽ ôm lòng chờ đợi mãi
Cô đành lổi ước với tình quân.

Bỏ thuyền, bỏ lái, bỏ dòng sông,
Cô lái đò kia đi lấy chồng.
Vắng bóng cô em từ dạo ấy,
Để buồn cho những khách sang sông.

Cuối Tháng Ba

Chưa hè trời đã nắng chang chang,
Tu hú vừa kêu, vải đã vàng.
Hoa gạo tàn đi cho sắc đỏ
Nhập vào sắc đỏ của hoa xoan.

Mặt hồ vua đúc khối tiền sen,
Bướm bướm đông như đám rước đèn.
Ở bãi cỏ non má lộng gió,
Bắt đầu có những cánh diều lên .

Khóa hội chùa Hương đã đông rồi,
Hội đền Hùng nữa, đám thôn tôi.
Thôn tôi vào đám hai ngày chẵn,
Chỉ có chèo không, nhưng cũng vui.

Mọi làng đặt mã lễ kỳ yên,
Mũ với hình nhân, ngựa với thuyền.
Cho khỏi bà Nàng đi rắc đậu,
Quan Ôn bắt lính khổ dân hiền.

Đường lên chợ tỉnh, xa thăm tấp ...
Nắng mới ôi chao, cát bụi mù.
Các chị trong làng đi bán lụa,
Giắt đầu từng nắm lá hương nhu.

Tất cả mùa xuân rộn rã đi
Xa xôi người có nhớ thương gì?
Sông xưa chảy mãi làm đôi ngã,
Ta biết xuân nhau có một thì!

Đàn Tôi

Đàn tôi đứt hết dây rồi
Không người nối hộ, không người thay cho
Rì rào những buổi gieo mưa
Lòng đơn ngổ tiếng quay tơ đằm đằm
Có cô lối xóm hàng nôm
Trồng dâu tốt lá, chôn tằm ươm tơ
Nôm nay biết đến bao giờ
Dâu cô tới lứa, tằm cô chín vàng?
Tơ cô óng chuốt mịn màng
Sang xin một ít cho đàn có dây

Đêm Cuối Cùng

Hội làng mở giữa mùa thu,
Trời cao gió cả trăng như ban ngày.

Hội làng còn một đêm nay,
Gặp em còn một lần nầy nữa thôi.
Phường chèo đóng Nhị độ Mai,
Sao em lại đứng với người đi xem?
Mấy lần tôi muốn gọi em,
Lớp Mai Sinh tiễn Hạnh Nguyên sang Hồ.

Tình tôi mở giữa mùa thu,
Tình em lặng lẽ kín như buồng tằm.

1936

Đêm Sao Sáng

Đêm hiện dần lên những chấm sao
Lòng trời đương thấp bổng nhiên cao
Sông Ngân đã tỏ đôi bờ lạnh
Ai biết cầu Ô ở chỗ nào
Tìm mũ Thần Nông chẳng thấy đâu
Thấy con Vịt lội giữa dòng sâu
Sao Hôm như mắt em ngày ấy
Rớm lệ nhìn tôi bước xuống tàu

Chòm sao Bắc Đẩu sáng tinh khôi
Lộng lẫy uy nghi một góc trời
Em ở bên kia bờ vũ tuyền
Nhìn sao thao thức mấy năm rồi

Sao đặc trời cao sáng suốt đêm
Sao đêm chung sáng chẳng chung miền
Trời còn có bữa sao quên mọc
Tôi chẳng đêm nào chẳng nhớ em.